

— Добъръ ти пѣтъ юначе, рече му непознатыи селѣнинъ, като ся |спрѣ.

— Далъ ти Господь добро, побратиме.

— Отдѣ, наждѣ отивашъ, запита го селѣнинъ—тѣ.

— Бе, хей, брате, какво да ти кажъ, като пѣма да станешъ царъ на ранж—тж ми: казвахъ, казвахъ вече бжктисахъ.

— Ба кажи, кажи, изрече той съ голѣмо любопытство.

Петръ безъ да му расправъ на дълго, каза му какъ търси одного на имя Василь, отъ село Ташъ—Авлж.

— Холамъ, юначе, азъ щж ти стана царъ на болж—тж; амж незнамъ да ли ще излѣзе той, ко-го-то ты търсишь.

— Човече! найстиннж ли казвашъ, или ся ша-гувашъ, изрече Петръ, като че ся пробуди отъ сънь.

Ба, ба. Прѣзъ денъ си бѣхме ходили да возимъ брашно за аскеря, тамъ ние ся срѣцнахме, съ едни мекереджійскы кола, заприказвахме ся: „бе, брате, каза единъ: язъкъ за насъ, испотрошихме ся; ей го и сега единъ болнавъ, та Богъ знае...

— Какъ! Василь е былъ болнавъ? а дѣ сега...